

Frica

Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: »Eli, Eli, Lama Sabactani?« adică: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?«

Matei 27.46

»De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric peste toată țara.« Acest strigăt a avut deci loc în întuneric. De aceea nu te aștepta să poți înțelege fiecare cuvânt, ca și cum ar coborî din cerul senin, asemenea unei raze a Soarelui neprihănit. Într-adevăr, este lumină în această afirmație, o lumină strălucitoare care inundă, dar este și un întuneric de nepătruns, înaintea căruia sufletul este cuprins de o spaimă de moarte.

Domnul nostru Se găsea atunci pe calea cea mai întunecată. El călcase deja ore în șir teascul suferinței. Lucrarea era aproape terminată. Punctul culminant al durerilor și al chinurilor Sale era atins. Acesta a fost strigătul Lui de durere, scos în momentul celei mai adânci suferințe: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« Nu-mi pot imagina că istoria sau chiar veșnicia ar putea prezenta o frază care să fie mai plină de durere și frică ca aceasta. Pelinul și fierea și orice altă amărăciune nu sunt nimic în comparație cu aceasta. Aici privești într-un abis de nepătruns. Oricât ți-ai forța privirea, ca să vezi clar, nu vei putea pătrunde adâncimea ei. Este de nemăsurat. Frica Domnului produsă din cauza noastră se poate tot așa de puțin măsura și cântări, ca și păcatele noastre care au pricinuit-o sau ca iubirea care L-a făcut să reziste. Vrem să ne plecăm în adorare, acolo unde nu mai înțelegem.

Sper ca acest capitol să ajute copiilor lui Dumnezeu să înțeleagă puțin mai bine îndatoririle lor, care nu au sfârșit, față de Mântuitorul și Domnul lor. Măsoară înălțimea dragostei Lui, dacă se poate măsura, cu adâncimea durerilor Lui, dacă și acestea se pot măsura. Vezi cu ce preț ne-a salvat El de sub blestemul Legii? Întreabă-te apoi: Ce fel de oameni ar trebui să fim noi? Cât de multă dragoste ar trebui să oferim Aceluia care a suferit pedeapsa cea mai îngrozitoare, ca astfel noi să rămânem păziți de mânia care va veni? Nu spun, că eu pot pătrunde în această adâncime. Vreau să rămân pe marginea exterioară a abisului și te rog să privești în jos și să-L rogi pe Duhul lui Dumnezeu, ca El să-ți concentreze gândurile asupra strigătului Domnului nostru, care se aude din întunericul de nepătruns: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?«

Mai întâi vrem să ne gândim la ceea ce a suferit El, căci Dumnezeu L-a părăsit. Apoi ne vom ocupa cu întrebarea, pentru ce a suferit. Acest cuvânt »pentru ce« este cuvântul de început al textului nostru: »*Pentru ce M-ai părăsit?*« În al treilea rând ne vom ocupa cu răspunsul la această întrebare: deci cu ceea ce a rezultat din suferințele Sale. Răspunsul s-a scufundat blând și tăcut în sufletul Domnului, fără cuvinte, căci El a lăsat înapoia Sa frica și chinul prin strigătul triumfal: »S-a isprăvit!« (Ioan 19.30). Lucrarea Sa era gata. Faptul că El a suportat părăsirea, aceasta a fost o parte importantă a lucrării Sale pentru noi.

Să privim mai întâi la ce a suferit Domnul nostru!

Dumnezeu L-a părăsit! Chinurile sufletului sunt mai greu de suportat decât suferințele trupului. Poți suporta cu curaj durerile chinuitoare ale bolii, atât timp cât duhul este sănătos și curajos. Când însă sufletul suferă, când duhul devine bolnav din cauza fricii, atunci orice durere crește în intensitate și nu mai există nimic care s-o stăvilească. Suferințele sufletești sunt cele mai rele. Omul poate suporta deprimări mari, atât timp cât știe că poate să se adreseze lui Dumnezeu. El este apăsător, dar nu descurajat. Ca și David se va sfătui cu el însuși și va întreba: »Pentru ce ești mândrit, suflete al meu, și ești frământat în lăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lauda; El este mântuirea mea« (Psalmul 42.5, 11; 43.5). Dacă Domnul Se retrage, dacă se întunecă lumina mângâietoare a prezenței Sale chiar numai pentru câteva momente, atunci în pieptul nostru se naște o furtună, asemenea unui preludiu al iadului. Aceasta este povara cea mai mare care poate apăsa pe inimile noastre. Aceasta l-a făcut pe psalmist să se roage și să implore: »Nu-mi ascunde Fața Ta, nu îndepărta cu mânie pe robul Tău« (Psalmul 27.9). Putem suporta

când trupul sângerează, da, când duhul ne este rănit, dar un suflet care se știe părăsit de Dumnezeu suferă nespuns de mult. Când Dumnezeu Se retrage și Își ascunde Fața, cine poate rezista în acest întuneric?

Acest strigăt de durere din ghearele morții caracterizează punctul culminant al suferințelor Mântuitorului nostru. El a fost realmente părăsit! Cu toate că Domnul nostru a putut spune într-o altă împrejurare: »Nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine« (Ioan 16.32), este indiscutabil adevărat că Tatăl L-a părăsit. Nu lipsa de credință L-a făcut să fie părăsit. Credința noastră eșuează, și atunci noi credem că Dumnezeu ne-a părăsit. Dar credința Domnului nostru nu S-a clătinat nici un moment, căci de două ori a strigat: »Dumnezeul Meu«. Ce ancoră puternică, dublă, a acestei credințe, care nu cunoaște nici o șovăială! Domnul pare că vrea să spună: »Cu toate că Tu, Tată, M-ai părăsit, Eu nu renunț la Tine.« Credința triumfă. Nu este nici un indiciu că inima Domnului nostru S-a clătinat cu privire la Dumnezeu cel viu. Și totuși, cu toate că credința Lui era tare, El simțea că Dumnezeu I-a retras părtașia Lui aducătoare de mângâiere; El tremura sub această constatare îngrozitoare.

Nu era un delir pricinuit de slăbiciunea trupului, nu era un delir din cauza febrei mari, a deznădejdiei sau a morții care se apropia. Duhul Lui a fost limpede până în ultimele clipe. Cu toate că a fost în dureri, a pierdut sânge, a fost batjocorit, însetat, părăsit de oameni, El nu a descurajat. Nu s-a auzit din gura Lui nici o plângere cu privire la cruce, cuie și batjocuri. În evanghelii ni se relatează numai despre un strigăt al lui Isus provocat de slăbiciune: »Mi-e sete!« (Ioan 19.28). El a purtat în tăcere toate torturile făcute corpului Său. Însă atunci când a fost părăsit de Dumnezeu, a izbucnit în strigăt: »Lama Sabactani!« Singura Sa plângere era cu privire la Dumnezeu Său. Nu »De ce M-a părăsit Petru?«, nu »De ce M-a trădat Iuda?« Aceasta L-a întristat foarte mult, dar nu era durerea Lui cea mai mare. Abia lovitura aceasta L-a făcut să scoată strigătul: »Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?« Nu era o fantomă a nopții, pe care El o deplângea, ci realitatea părăsirii de către Dumnezeu.

Această părăsire este ceva deosebit. Nu este felul lui Dumnezeu, ca să-Și părăsească copiii sau robii Săi. Cei sfinți simt apropierea lui Dumnezeu, atunci când mor în mare slăbiciune sau în dureri mari. De aceea ei sunt impulsionați să cânte: »Chiar dacă aș umbla prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău; pentru că Tu ești cu mine; toiagul Tău și nuiaua Ta mă mângâie« (Psalmul 23.4). Sfinții care mor au o privire clară pentru Dumnezeu cel viu. Știm din experiență că Domnul, chiar dacă ocazional pare să fie departe, este totdeauna aproape de poporul Său, în moarte și în cuptorul de foc al atacurilor.

Nu citim nimic de faptul că Dumnezeu Domnul S-a arătat celor trei bărbați înainte ca ei să fie aruncați de Nebucadnețar în cuptorul de foc; dar după aceea El i-a întâmpinat acolo. Dragii mei, este voia și dorința lui Dumnezeu să păstreze legătura cu poporul Său aflat în încercare. Și totuși, El L-a părăsit pe Fiul Său în ceasul de durere. Cât de obișnuiți suntem noi să-L vedem pe Dumnezeu la martorii Lui, atunci când ei se împotrivesc până la sânge! Citește în cartea martirilor! Este totuna, dacă studiezi istoria prigonirilor din trecut sau pe cea a celor din prezent, toate aceste întâmplări și experiențe stau în lumina strălucitoare a descoperirii prezenței Domnului la martorii Săi.

A uitat Dumnezeu Domnul vreodată să ajute pe unul din martirii aflați pe rug? A uitat El vreunul din martorii Săi aflați pe eșafod? Biserica a confirmat mereu că, chiar dacă Domnul a permis ca cei sfinți să sufere în trup, El i-a ajutat totuși în chip divin duhului lor, așa că ei au biruit în chip strălucitor, iar suferințele lor le-au suportat ca pe niște atacuri ușoare. În flăcările rugului nu a fost nici unul înconjurat de trandafiri, dar văpaia focului s-a transformat într-un car de triumf. Sabia este ascuțită, moartea este amară, dar dragostea pentru Hristos este dulce, iar moartea de martir înseamnă slavă. Nu, nu este felul lui Dumnezeu să părăsească pe luptătorii Lui și nici să lase singur pe cel mai neînsemnat copil al Său, atunci când se află în ceasul de încercare.

Părăsirea Domnului nostru este unică. L-a lăsat Tatăl Său cândva singur? Nu este în evanghelii un alt exemplu din care să rezulte că Fiul S-a plâns, că Tatăl Său L-a părăsit? Nu! Dimpotrivă: »Știam că totdeauna Mă ascuți« (Ioan 11.42). El a trăit permanent în strânsă legătură cu Dumnezeu. Părtașia Sa cu Tatăl a fost totdeauna clară și adevărată. Dar acum, pentru prima dată,

El striga: »Pentru ce M-ai părăsit?« Aceasta ne atrage atenția. Este o enigmă pe care numai indiciul spre dragostea și dăruirea Sa pentru noi o poate dezlega. Atunci când Hristos a înfăptuit planul Său de dragoste, când a trebuit să treacă prin această suferință, s-a desprins această plângere cu privire la părăsirea de către Dumnezeu.

Părăsirea a fost îngrozitoare. Cine poate spune ce înseamnă să fii părăsit de Dumnezeu? Noi cunoaștem numai părăsiri parțiale și trecătoare, ca să ne putem da seama ce înseamnă aceasta. Dumnezeu nu ne-a lăsat niciodată complet singuri, căci El spune categoric: »Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi« (Iosua 1.5; compară cu Evrei 13.5). Câteodată avem sentimentul că El ne-a alungat de la El. Noi strigăm: »Este o pustie unde vrea El să-L găsim!« Ne lipsește lumina deplină a dragostei Sale. Aceste trăiri ne dau o imagine slabă a ceea ce a simțit Mântuitorul nostru, atunci când a fost părăsit de Dumnezeu. Gândirea Domnului nostru a fost umbrată, lipsa orice gând aducător de bucurie. Era ora în care El, potrivit unui vechi cuvânt profetic, foarte conștient trebuia să fie purtătorul tuturor păcatelor noastre: »Va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor « (Isaia 53.11). Prin aceasta s-a adevărit: »Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi« (1 Corinteni 5.21). Petru exprimă aceasta în felul următor: »El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn« (1 Petru 2.24). Păcat, păcat, păcat – pretutindeni în jurul lui Hristos! El Însuși era fără păcat, dar Dumnezeu a pus asupra Lui păcatele noastre. El nu L-a întărit din cer și nu a pus ulei și vin pe rănilor Lui. Fiul a trebuit să Se apropie de Dumnezeu în statura smerită de Miel al lui Dumnezeu, care a luat păcatele lumii ca să le îndepărteze. Sub povara păcatelor a trebuit cât pe-aici să Se prăbușească și să vadă cum fața sfântă a lui Dumnezeu, care urăște păcatul, Se întoarce de la El.

De data aceasta, Tatăl Său nu S-a declarat public de partea Lui. În anumite alte ocazii s-a auzit o voce din cer: »Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea« (Matei 3.17). Acum însă, când o astfel de mărturie era absolut necesară, domnea o tăcere absolută. L-au pironit pe cruce ca pe unul care era blestemat. Căci »Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn“« (Galateni 3.13). Și Domnul Dumnezeu Său nu I-a purtat de grijă. Dacă ar fi fost voia Tatălui, I-ar fi putut trimite douăsprezece legiuni de înger. Dar nici măcar un înger nu a apărut, atunci când El a părăsit grădina Getsimani. Disprețuitorii Lui puteau să-L scuipe nestingheriți în față. Nici un serafim nu a fost acolo, ca să răzbune fapta îngrozitoare. Ei au putut să-L lege și să-L scuipe. Nici un reprezentant al oștirii cerului nu a intervenit, ca să protejeze spatele lui Hristos de loviturile biciului. Au putut să-L bată în cuie pe cruce, să-L înalțe împreună cu crucea și să-L batjocorească. Nici o ceată a duhurilor slujitoare nu s-a grăbit să vină, ca să împrăștie mulțimea gălăgioasă și să-L elibereze pe Prințul vieții. Nu, a fost realmente părăsit, »pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit« (Isaia 53.4), dat în mâinile oamenilor cruzi, care fără nici o reținere I-au produs cele mai amare dureri. Pe drept a strigat: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?«

Dar aceasta nu era totul. Dumnezeu a făcut să sece acel izvor sfânt al părtășiei pline de pace și al comuniunii intime, care a însoțit tot timpul pe Fiul pe parcursul vieții Sale pe pământ până în momentul acesta. Nu a zis El: »Iată, vine ceasul, și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui; și pe Mine Mă veți lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine« (Ioan 16.32)? Aceasta era mângâierea Sa permanentă. Dar toate mângâierile care au venit din acest izvor au secat. Duhul divin nu mai era de partea duhului omenesc. Nici o mângâiere de dragoste nu mai venea în inima Sa din partea Tatălui. Judecătorul divin nu mai putea dăruia nici o afecțiune Aceluia care reprezenta interesele păcătoșilor înaintea judecății. Dar cum am spus deja, credința nu L-a părăsit pe Domnul nostru, căci a zis: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu!« Însă inima Sa nu mai simțea nici un sprijin, iar nici o mângâiere nu-I înviora Duhul.

Un comentator a spus că Isus nu a simțit mânia lui Dumnezeu, ci El a suferit numai din cauza întreruperii părtășiei cu Dumnezeu. Ce diferență este între acestea? Dacă Dumnezeu reține căldura sau dacă împrăștie răceala, este totuna. Fiul nu a mai primit nici o afecțiune. Nu I-a mai fost permis să simtă apropierea lui Dumnezeu – pentru duhul Său sensibil aceasta a însemnat cea mai mare durere.

Un sfânt a relatat odată că în necazul său a primit de la Dumnezeu »ce avea nevoie, dar nici o afecțiune«. Domnul nostru a fost lipsit de aceasta din urmă. Lui I-a lipsit lumina care luminează viața și o face demnă de a fi trăită. Cine știe ce înseamnă să pierzi siguranța prezenței dragostei lui Dumnezeu, acela poate să priceapă întru câtva suferința și durerea Mântuitorului, care S-a simțit părăsit de Dumnezeul Său. Când i se surpă temelia, ce mai poate face cel neprihănit? Dragostea Tatălui a fost pentru Domnul nostru temelia a tot ce a făcut El. Dacă ea s-a pierdut, atunci s-a pierdut totul. Nu a mai rămas nimic – în El, în jurul Lui și deasupra Lui - , când Dumnezeul Lui, Dumnezeul în care avea toată încrederea, S-a întors de la El. Da, Dumnezeu L-a părăsit pe Mântuitorul nostru.

Să fii părăsit de Dumnezeu a fost pentru Isus un izvor de frică într-o măsură cu mult mai mare decât ar fi pentru noi. »Cum«, întrebi tu, »este posibil așa ceva?« Răspunsul meu este: »Deoarece El era în chip desăvârșit sfânt«. O ruptură între Fiul, care era în chip desăvârșit sfânt, și Dumnezeu, Cel de trei ori sfânt, era în cel mai înalt grad ceva străin, anormal, de neînțeles, dureros. Dacă aceia dintre noi, care nu au pace cu Dumnezeu, ar cunoaște starea lor, atunci s-ar cutremura de frică. Dacă voi, cei care nu ați primit iertarea, ați ști unde vă aflați în acest moment și cine sunteți voi în ochii lui Dumnezeu, nu ați mai îndrăzni să zâmbiți până nu vă veți împăca cu Dumnezeu. Vai! Am devenit insensibili și împietriți prin înșelăciunea păcatului și de aceea nu cunoaștem adevărata noastră stare. Domnul nostru însă a suferit nespus de mult din cauza părăsirii Lui de către Dumnezeu, Cel de trei ori sfânt, deoarece El Însuși era în chip desăvârșit sfânt.

Vreau să mai amintesc că Domnul nostru preaslăvit a trăit într-o părtășie neîntreruptă cu Dumnezeu și din cauza aceasta părăsirea Lui de către Dumnezeu a fost pentru El o durere de care El n-a avut parte până în acel moment. Până în acest moment, El n-a știut ce este întuneric; toată viața Lui a fost până în acel moment în lumina deplină a lui Dumnezeu. Copil al lui Dumnezeu, gândește-te, dacă tu ai fi trăit permanent într-o părtășie neîntreruptă cu Dumnezeu și dacă fiecare zi ar fi fost o zi în care cerul era pe pământ, ca să zicem așa, nu ai fi simțit o lovitură puternică dacă deodată ai fi ajuns în întuneric și părăsit? Dacă-ți poți imagina ce înseamnă asta pentru un om desăvârșit, atunci îți poți da seama că pentru Preaiubitul aceasta a fost mult mai îngrozitor. Părtășia Sa cu Dumnezeu a fost mult mai desăvârșită decât a noastră, și ea nu a suferit niciodată vreo întrerupere. Părtășia Lui cu Tatăl a fost așa de înaltă, așa de adâncă și așa de cuprinzătoare cum nu există o alta – ce a însemnat pentru El s-o piardă? Noi pierdem numai câteva picături, atunci când cădem din experiența fericită a părtășiei cu cerul, și totuși această pierdere este mortală pentru noi. Dar pentru Domnul nostru Isus Hristos era ca și o mare uscată – mă refer la marea de părtășie cu Dumnezeul nesfârșit.

Nu uita că pentru El despărțirea de Dumnezeu a însemnat o catastrofă. El a fost desăvârșit în orice privință, iar în orice detaliu S-a bazat în mod desăvârșit pe părtășia cu Dumnezeu. Un om păcătos este total dependent de Dumnezeu, dar el nu știe aceasta. De aceea el nu simte foamea și setea după Dumnezeu, care îl cuprinde pe un om desăvârșit, atunci când acesta este adus în părtășia cu Dumnezeu. Deoarece el este desăvârșit, nu mai există nici o altă alternativă pentru cel sfânt: ori el trăiește în părtășie cu Dumnezeu, ori este fără nici o speranță pierdut.

Imaginează-ți un înger care s-a rătăcit, un serafim care L-a pierdut pe Dumnezeul său. Presupune că el este absolut sfânt și totuși nu este în stare să-L regăsească pe Dumnezeul său. Nu pot să descriu această stare, poate Milton este în stare să facă aceasta. (John Milton, poet englez, 1608-1674, a descris căderea în păcat în lucrarea literară »Paradisul pierdut«).

Serafimul este fără păcat și plin de încredere și totuși el stă sub sentimentul copleșitor că Dumnezeu este departe de el. El a fost alungat în neant – într-o regiune de neimaginat aflată înapoia lui Dumnezeu. Parcă aud plânsul și bocetul acestui înger: »Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, unde ești?« Ce durere pentru un fiu al luminii!

Aici însă avem plângerea unei Ființe care a fost cu mult mai mult în stare să aibă părtășie cu Dumnezeu. Cu cât a fost mai capabil să primească dragostea Tatălui, cu atât mai mult o dorea acum când era în durere. Ca Fiul, El este mult mai apt pentru părtășia cu Dumnezeu decât oricare alt înger slujitor. Acum, când Dumnezeu L-a părăsit, dorința Sa este mult mai mare, iar durerile sunt mult mai amare.

Inima și ființa Domnului nostru erau așa de minunat concepute moral și spiritual, așa de gingașe, de sensibile, că a nu-L avea pe Dumnezeu însemna pentru El o durere foarte mare. Accept ce spune textul, că El *a suportat* părăsirea, și totuși am impresia că El nu *a putut* s-o suporte. Nu pot să mă exprim altfel, decât în acest mod contradictoriu. Este imposibil pentru mine să fii fără Dumnezeu. El S-a pus de bunăvoie la dispoziție pentru aceasta, ca Dumnezeu să-L părăsească – nu a fost o altă alternativă pentru El, ca Loctiitor al păcătoșilor -, dar după trei ore de tăcere, situația a devenit insuportabilă pentru natura Lui curată și sfântă; după ce a suferit trei ore, a scos acest strigăt: »Pentru ce M-ai părăsit?« Nu S-a plâns de suferințe, dar El nu mai putea suporta cauza care a dat naștere la suferințe. Încercarea trebuia să aibă un sfârșit, așa se părea, nu din cauza suferințelor, ci din cauza șocului moral. Oroarea față de păcat Îl cuprindea încă o dată. Ea Îl mai cuprinsese înainte de a începe suferințele, atunci când a strigat: »Tată, dacă este posibil, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu« (Matei 26.39). »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« Prin aceasta se exprimă groaza și uimirea sfințeniei lui Hristos în suferințele pe care le-a îndurat ca Loctiitor al oamenilor păcătoși.

Așa este, prietenii mei! Am dat tot ce am putut, dar mi se pare că sunt ca un copil mic, care vorbește despre lucruri pe care absolut deloc nu le înțelege. Părăsim acum tema referitoare la părăsirea realmente a Domnului nostru Isus pe cruce de către Dumnezeul Său.

Ajungem la întrebarea, de ce a suferit El

Fii foarte atent la acest strigăt: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« Este frica, lupta nemiloasă cu moartea, care L-a făcut să strige așa, dar este lupta cu moartea a unui suflet divin, căci numai El putea s-o exprime în felul acesta. Să învățăm din aceasta! Acest strigăt descinde din Biblie. În durerile Sale cele mai amare, Domnul nostru Se adresează Bibliei, ca acolo să găsească o expresie potrivită. Nu se arată prin aceasta dragostea Domnului nostru față de Cartea Sfântă? Este vorba de prima frază din Psalmul 22. Îmi doresc, ca noi să avem o astfel de dragoste față de Cuvântul inspirat, ca nu numai să cântăm despre el, ci să putem și plânge.

Plângerea Domnului nostru Se adresează lui Dumnezeu. Cei sfinți, în frica lor, se adresează mâinii care îi lovește. Strigătul de durere al Mântuitorului nu se îndreaptă *împotriva* lui Dumnezeu, ci *către* Dumnezeu. »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu!« El face o încercare dublă, ca să Se apropie de Dumnezeu. Prin aceasta se arată filiațiunea adevărată. Copilul aflat în întuneric Îl strigă pe Tatăl Său: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu!« Ambele, Biblia și rugăciunea, au avut o valoare deosebită pentru Isus, chiar și în lupta cu moartea.

Da, este un strigăt al credinței. Cu toate că spune: »Pentru ce M-ai părăsit?«, mai întâi spune de două ori: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu!« În cuvântul »Meu« este cuprins momentul însușirii, dar venerația și smerenia sunt exprimate prin cuvântul »Dumnezeu«. »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu« înseamnă: Tu rămâi totdeauna Dumnezeu pentru Mine, iar Eu sunt pentru Tine făptura Ta smerită. Eu nu Mă cert cu Tine. Tu ai absolută dreptate, căci Tu ești Dumnezeu. Tu poți face ce vrei, iar Eu Mă supun suveranității Tale sfinte. Sărut mâna care Mă lovește și din toată inima strig: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu!« Dacă îți vei pierde mintea din cauza durerilor, atunci adu-ți aminte de Biblia ta! Dacă gândurile îți rătăcesc, atunci îndreaptă-le spre tronul harului! Dacă inima și trupul tău eșuează, atunci ține-te strâns de credință și strigă: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu!«

Să cercetăm mai amănunțit întrebarea. La prima vedere o consider o întrebare a deznădejzii, deviată de la perpendicularitate, nu total alături, dar prea teoretică și de aceea ne la locul ei. »Pentru ce M-ai părăsit?« - N-a știut Isus oare? Nu I-a fost oare cunoscut motivul *pentru ce* a fost părăsit? Cu certitudine, El a știut. Dar deoarece El a fost Om, lovit, zdrobit, părea să nu înțeleagă cauza durerilor așa de mari. Trebuia să fie părăsit, dar exista o explicație plauzibilă pentru astfel de dureri? Paharul era amar, dar de ce această greață pentru ingredientele iritatoare? Tremur, să nu spun ceea ce nu ar trebui să nu spun. Am spus, și cred, este adevărat: Omul

durerilor a fost cuprins de o mare groază. În acest moment, sufletul Omului Isus Hristos a venit în contact cu dreptatea incoruptibilă a lui Dumnezeu. Mijlocitorul între Dumnezeu și om, Omul Isus Hristos, S-a văzut deodată înaintea sfințeniei lui Dumnezeu, care S-a folosit de toate mijlocele împotriva păcatului omului, pentru care El a intervenit. Dumnezeu a fost *pentru El și cu El*, nu există nici o îndoială în privința aceasta. Dar în acest moment, Dumnezeu a fost *împotriva Lui și în mod necesar departe de El*, potrivit sentimentelor subiective ale lui Isus.

Nu este surprinzător că sufletul sfânt al lui Hristos a fost cuprins de fiori, atunci când el, cuprins de dureri, a venit în contact cu dreptatea absolută a lui Dumnezeu, cu toate că Hristos trebuia să confirme această dreptate și să proslăvească pe Dătătorul legii? Domnul nostru putea acum să spună: »Toate talazurile și valurile Tale trec peste Mine« (Psalmul 42.7b). De aceea El a folosit o vorbire plină de simțăminte, care nu se poate analiza cu o logică rece. Durerea are puțin a face cu regulile gramaticale. Chiar și oamenii evlavioși, care în împrejurări normale vorbesc disciplinat, se exprimă cu încăpățănare în clipele de mare durere și într-un mod care este înțeles numai de cei care au o ureche plină de compasiune pentru ei. Nu înțeleg tot ceea ce are loc aici, iar ceea ce înțeleg nu pot exprima așa cum s-ar cuveni prin cuvinte.

În această expresie se cuprinde supunerea și totodată fermitatea, așa cred eu. Domnul nostru nu S-a dat înapoi. Întrebarea înseamnă deplasare înainte. Când cineva renunță la ceva, acela nu-și mai bate capul cu privire la acel lucru. Domnul nostru însă nu S-a rugat ca părăsirea Lui să se termine mai repede. Pe El L-a preocupat înțelegerea acestui fapt. El nu S-a dat speriat înapoi, ci S-a predat tot mai mult lui Dumnezeu, folosind cuvintele »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu!« În timp ce a căutat să înțeleagă frica, pe care a vrut s-o suporte până la sfârșit, S-a prins de Dumnezeu. L-a preocupat motivul care L-a făcut să ajungă în această stare și care L-a însoțit pînă la sfârșit. O supunere adâncă și o hotărâre tare, care plac lui Dumnezeu, aceasta găsesc eu în strigătul Domnului nostru.

Oare nu uimirea și mirarea L-au făcut pe Domnul nostru să strige așa, atunci când El »a fost făcut păcat pentru noi« (2 Corinteni 5.21)? Pentru o Ființă așa de sfântă și curată trebuia să fie o experiență cu totul deosebită faptul de a fi făcut jertfă pentru păcat. Păcatul a fost pus pe El, și El a fost tratat ca și cum El ar fi fost vinovat, cu toate că El personal n-a păcătuit niciodată. O groază mare a umplut sufletul Lui, acum când El a fost ca unul care S-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, Cel de trei ori sfânt. Nedreptatea păcatului I-a rupt inima, iar El a strigat plin de groază: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« «De ce tocmai Eu trebuie să suport consecințele îngrozitoare ale unei comportări pe care Eu Însumi o detest foarte mult?«

Nu arată aceasta ceva despre o hotărâre veșnică, despre un izvor ascuns de bucurie? Acest »pentru ce« este ca o linie de argint pe orizontul întunecat, iar Domnul nostru privea într-acolo plin de dorință. El știa că părăsirea Lui era necesară, ca astfel cei vinovați să fie mântuiți, de aceea Și-a ațintit privirea spre această mântuire, ca astfel să Se mângâie. El nu a fost părăsit fără rost, nu fără o intenție, care avea o valoare deosebită. Ţelul părăsirii Lui era așa de prețios pentru inima Lui, încât El a luat asupra Lui răul, cu toate că aceasta însemna moartea pentru El. El S-a ținut strâns de acest »pentru ce« și prin ferestruica cea mai mică a pătruns lumina cerească în viața Lui întunecată.

»Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« În mod sigur, Domnul nostru a rostit acest »pentru ce«, pentru ca noi să luăm seama la el. El vrea ca noi să știm de ce și pentru ce a suferit El. El vrea ca noi să recunoaștem clar motivul plin de har al răbdării Sale și al perseverării Sale până la sfârșit. Preocupă-te cu suferințele felurite ale Domnului nostru, dar nu trece cu vederea motivația lor. Chiar dacă nu înțelegi totdeauna cum anumite faze ale suferințelor lui Hristos slujesc scopului și țelului suferințelor în totalitatea lor, crede cu toată puterea că ele sunt o parte din acel »pentru ce«. Consacră-ți toată viața acestei întrebări amare, dar plină de binecuvântare: »Pentru ce M-ai părăsit?« Astfel, Mântuitorul a pus această întrebare mai puțin din cauza Lui Însuși, ci mai mult pentru noi, mai puțin din cauza deznădejdiei inimii Sale, ci cu mult mai mult din cauza nădejdiei și a bucuriei care Îl aștepta și care erau pentru El izvoare de mângâiere în pustia suferințelor.

Gândește o clipă la faptul că Dumnezeu nu putea niciodată să-L părăsească pe Fiul Său, care a fost ascultător în mod absolut, nici în sensul cel mai larg al cuvântului. O dragoste nesecată a

legat totdeauna pe Dumnezeu de Domnul Isus. Este adevărat: Fiul născut al Tatălui nu a fost niciodată mai mult iubit ca în aceste clipe, când a fost ascultător pînă la moarte, da, moarte pe cruce. Însă în acest context, noi trebuie să-L vedem pe Dumnezeu ca Judecător al lumii și pe Domnul Isus în caracterul Său oficial de garant al legământului și jertfă pentru păcate. Judecătorul cel mai mare nu poate oferi vreo afecțiune Aceluia care îi reprezintă pe vinovați. Dumnezeu detestă păcatul. Chiar dacă acesta este purtat de Fiul, ca să-l îndepărteze din lume, păcatul ca atare este detestat. Acela care îl poartă, nu poate fi într-o părtășie fericită cu Dumnezeu. Era o necesitate amară a împăcării. Însă dragostea Tatălui față de Fiul Său nu a încetat niciodată și nici nu s-a micșorat. Revărsarea ei a trebuit să fie temporal stăvilită, dar izvorul ei nu putea seca nici măcar pentru o clipă. De aceea te miri de întrebarea: »Pentru ce M-ai părăsit?«

Ajungem acum la răspunsul la această întrebare

»Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« Care este rezultatul acestei suferințe? Care este scopul ei? Domnul nostru putea să-Și dea singur răspunsul la întrebare. Chiar dacă, în măsura în care era Om, a fost pentru o clipă pus în încurcătură, duhul Său a înțeles curând foarte clar situația: »S-a isprăvit!« Așa cum am amintit, prin aceasta El înțelegea lucrarea înfăptuită de El în singurătatea Sa în lupta cu moartea. De ce, deci, L-a părăsit Dumnezeu pe Fiul Său? Pentru mine este numai un răspuns: El a luat locul nostru! În Hristos Însuși nu era nici un motiv, ca Tatăl să trebuiască să-L părăsească: El a fost desăvârșit și viața Lui a fost fără pată. Dumnezeu nu acționează niciodată fără să aibă un motiv. Deoarece în caracterul și în persoana Domnului Isus Hristos nu era nici un motiv pentru ca Tatăl să-L părăsească, trebuie să căutăm cauzele în altă parte. Nu știu cum răspund alții la această întrebare. Pentru mine nu există decât acest răspuns: El a purtat păcatele păcătoșilor, de aceea a trebuit să fie tratat ca un păcătos, cu toate că El nu era un păcătos. El a suferit de bunăvoie, ca și cum El ar fi înfăptuit fărădelegile, ale căror consecințe au fost puse pe El. Păcatele noastre și faptul că Hristos le-a luat asupra Sa, sunt răspunsul la întrebarea: »Pentru ce M-ai părăsit?«

Recunoaștem că ascultarea Sa a fost desăvârșită. El a venit în lumea noastră, ca să asculte de Tatăl, și El a fost ascultător pînă la capăt. Ascultarea nu putea merge mai departe decât a mers la Acela, care S-a simțit părăsit de Dumnezeu și cu toate acestea S-a agățat de El într-o dăruire sfântă, de neclintit, care a mărturisit înaintea oamenilor care Îi batjocoreau încrederea Sa în Dumnezeu, care Îi producea acum atâta durere. Se dovedesc sentimente înalte, atunci când strigi: »Dumnezeul meu, Dumnezeul meu!«, în timp ce pe buze arde întrebarea: »Pentru ce m-ai părăsit?« Putea ascultarea să fie mai desăvârșită? Nu văd această posibilitate. Soldatul de strajă de la poarta orașului Pompei, care a rămas la postul său, atunci când cenușa fierbinte cădea, nu a fost mai credincios ca Acela care cu credințioșie și neclintit S-a ținut de Dumnezeu, care Îl părăsise.

Aceste suferințe ale Domnului nostru erau corespunzătoare cerințelor și erau necesare. Nu era de ajuns dacă Domnul nostru ar fi avut numai suferințe trupești sau dacă ar fi avut numai ispite sufletești. El a trebuit să sufere în acest mod deosebit. El a trebuit să Se simtă părăsit de Dumnezeu, căci aceasta este consecința inevitabilă a păcatului. Să fii părăsit de Dumnezeu este o pedeapsă care rezultă de la sine și nu se poate nicicum evita, atunci când s-a întrerupt relația cu Dumnezeu. Ce este moartea? Care a fost moartea, care l-a amenințat pe Adam? »În ziua în care vei mânca din el, vei muri« (Geneza 2.17). Înseamnă moartea o nimicire totală? A fost Adam nimic, atunci când a încălcat porunca, să nu mănânce din pomul oprit? Sigur, nu, a mai trăit mulți ani. Și totuși, în ziua în care a mâncat din fructul interzis, a murit, începând de atunci fiind despărțit de Dumnezeu. Despărțirea sufletului de Dumnezeu înseamnă moartea spirituală, așa cum despărțirea sufletului de trup înseamnă moartea fizică. De aceea jertfa pentru păcat trebuie să fie adusă la locul despărțirii și să se supună sentinței morții. Prin așezarea jertfei în starea de părăsire și sub sentința morții trebuia ca fiecare creatură din lume să recunoască, că Dumnezeu nu poate avea nici un fel de părtășie cu păcatul. Dacă chiar Cel sfânt, Cel Neprihănit care a

intervenit pentru cei păcătoși, a experimentat ce înseamnă să fii părăsit de Dumnezeu, ce sentință va trebui atunci să lovească pe cei care sunt realmente păcătoși? Păcatul este public, totdeauna și în orice situație un factor de despărțire, care chiar și pe Hristos ca purtător reprezentativ al păcatului l-a pus la distanță de Dumnezeu.

Suferința a fost necesară în această formă și dintr-un alt motiv. Suferința din pricina păcatului nu putea fi impusă, fără ca jertfa loțiitoare să nu fie părăsită de Dumnezeu, Domnul. Atât timp cât Dumnezeu oferă omului o afecțiune, legea nu-i poate face rău. Cine ocupă poziția celui vinovat, nu poate avea aprobarea din partea Marelui Judecător. Hristos nu a suferit numai *din cauza* păcatului, ci și *pentru* păcat. Dacă Dumnezeu L-a înviorat și L-a sprijinit, atunci El nu a suferit pentru păcat. Judecătorul nu dă nici o pedeapsă pentru păcat, atunci când El Îl ajută public pe Cel lovit. Nu ar fi fost posibilă nici o suferință suplinoare a lui Hristos pentru vina umană, dacă El S-ar fi bucurat permanent de soarele strălucitor al prezenței Tatălui. Ca jertfă suplinoare pentru noi, El a trebuit să strige: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?«

Dragii mei, cât de minunat s-a împlinit Legea lui Dumnezeu, Domnul, în Persoana lui Hristos! Dacă El, ca să-Și preamărească Legea, ar fi spus: »Acești oameni mulți au călcat Legea Mea, de aceea trebuie nimiciți«, atunci Legea ar fi fost ridicată la un rang îngrozitor. Dar în loc de aceasta, El pare să fi spus: »Aici este Fiul Meu născut, Eu Însuși în Persoana Lui; El ia asupra Sa ființa rebelă a creaturilor Mele; El spune "da" la faptul că Eu pun asupra Lui povara fărâdelegilor lor și voi aplica dreptul Legii cu privire la El, în timp ce mulți, foarte mulți oameni ar trebui să fie pedepsiți. Vreau să fie așa!« Dacă Isus Își pleacă capul sub lovitura Legii, dacă El se declară smerit de acord ca Tatăl să-Și întoarcă fața de la El, atunci lumi nenumărate cad într-o uimire adâncă cu privire la sfințenia desăvârșită și la dreptatea incoruptibilă a Dătătorului Legii. Probabil, sunt depărtări nelimitate în infinitul creației lui Dumnezeu; toate acestea vor înțelege moartea Fiului iubit ca o declarație de voință a lui Dumnezeu, care niciodată nu va permite să se glumească cu păcatul.

Atunci când Fiul Său, încărcat cu păcatele altora, este adus înaintea Lui, atunci El Își ascunde fața de El, tot așa cum ar face atunci când cel vinovat însuși va veni înaintea Lui. Dragostea lui Dumnezeu nu cunoaște limite și este copleșitoare, dar ea nu renunță la dreptatea ei absolută, tot așa cum dreptatea nu va face ca dragostea Sa să fie fără putere. Dumnezeu dispune în chip desăvârșit de toată desăvârșirea, și în Isus Hristos o vedem oglindită. Dragii mei, aceasta este o temă minunată! O, de aș avea o gură vrednică de o astfel de temă! Dar cine va putea înțelege vreodată această logică divină?

Iarași, dacă întrebăm: »De ce a trebuit Isus să sufere părăsirea din partea lui Dumnezeu?«, recunoaștem că Prințul Mântuirii a fost făcut desăvârșit prin suferințe. Domnul nostru a mers Însuși pe fiecare porțiune de drum. Să presupunem că Domnul nostru nu ar fi fost părăsit. Atunci s-ar fi putut întâmpla ca unul din ucenicii Lui să sufere aceasta, fără ca Isus să poată avea compătimire față de el. Ucenicul s-ar fi îndreptat spre Conducătorul și Prințul lui și L-ar fi întrebat: »Domnul meu, ai trăit Tu vreodată astfel de întuneric?« Isus ar fi trebuit să răspundă: »Nu, nu am fost niciodată în astfel de adâncimi.« Cât de mult l-ar fi lovit aceasta pe cel încercat! Să suporte o suferință necunoscută Domnului, este ceva îngrozitor pentru rob.

Atunci ar fi o rană pentru care lipsește alifia, o durere pentru care nu există alinare. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, nu este așa! »Și prin faptul că El Însuși a suferit, în ceea ce a fost ispitit, poate să ajute pe cei ce sunt ispitiți« (Evrei 2,18). »Căci nu avem un Mare Preot, care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat« (Evrei 4.15). »El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune« (Evrei 5.2). Ne bucurăm, acum și totdeauna, când suntem zdrobiți. Ne susține experiența amară a părăsirii Domnului nostru.

Nu putem să încheiem acest capitol, fără să atragem atenția asupra a trei lucruri.

1. Tu și eu, care credem în Domnul Isus și așteptăm mântuirea de la El, vrem să ne sprijinim pe deplin și cu toată puterea noastră pe Domnul nostru. El va purta toată povara păcatelor și a nevoilor noastre. Din momentul în care aud strigătul lui Isus »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?«, din acel moment nu mai aud acuzările amare. Știu că am meritat judecata lui Dumnezeu și locul cel mai de jos din iad, dar nu mă mai tem. El nu mă va părăsi

niciodată, căci El L-a părăsit pe Fiul Său din pricina mea. Eu nu va mai trebui să suport consecințele păcatelor mele, căci Isus le-a purtat din belșug în locul meu; da, El a suferit atât de mult, încât a trebuit să strige: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« Păcătosul este în siguranță înapoia acestui zid de apărare al Loctiitorului. Această cetate din stâncă oferă protecție tuturor acelor care cred. Ei se pot odihni în siguranță în interiorul ei. Stâncă s-a deschis pentru mine. Eu mă ascund în crăpăturile ei. Nu mă poate ajunge nici o nenorocire. Tu ai o împăcare deplină, o jertfă măreață; cerințele Legii au fost îndeplinite în chip desăvârșit. De aceea aveți pace, voi cei care v-ați pus încrederea în Isus.

2. Dacă vom avea vreodată impresia că Dumnezeu ne-a părăsit, atunci să învățăm de la Domnul nostru cum să ne comportăm corect. Dacă Dumnezeu te-a părăsit (așa cum crezi tu), atunci nu închide Biblia, ci deschide-o, așa cum a făcut Isus, și primește cuvântul care te ajută. Dacă Dumnezeu te-a părăsit (așa cum crezi tu), atunci nu înceta să te rogi, ci roagă-te, așa cum a făcut Isus, și roagă-te mai aprins ca mai înainte. Dacă crezi că Dumnezeu te-a părăsit, atunci nu înceta să te încrezi în El, ci strigă, așa cum a făcut Isus: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu!« Fă-o mereu! Dacă până în momentul acesta ai aruncat numai *o ancoră*, ca să-ți ancorezi corabia, aruncă acum *două ancore* și dublează-ți credința. Dacă nu mai poți numi pe Dumnezeu ca »Tată«, așa cum Își dorește Hristos, atunci numește-L »Dumnezeul« tău. Dă cuvântului »meu« un fundament: »*Dumnezeul meu!*« Nu renunța la credință. Ține-te strâns de Isus. Pune totul pe o carte: scufundă-te ori înoată!

Dacă mă voi pierde, atunci să mă pierd la picioarele crucii. Dacă niciodată nu voi vedea pe fața lui Dumnezeu semnul de aprobare, eu sunt totuși hotărât să cred, că El va fi credincios față de Fiul Său și nu va rupe legământul Său, care a fost pecetluit cu jurământ și sânge. Cine crede în Isus, are viața veșnică; eu mă țin strâns de aceasta, ca și melcul de stâncă. Există numai o singură poartă spre cer. Dacă nu am voie să intru pe ea, vreau totuși să mă țin strâns de stâlpii ei. Ce vorbesc eu? Eu voi intra pe poartă, căci această poartă nu a fost niciodată închisă pentru oamenii care au primit pe Isus. Isus a spus: »Cine vine la Mine nu-l voi izgoni afară« (Ioan 6.37).

3. Să urâm păcatul care a adus o astfel de durere asupra Domnului nostru iubit. Ce lucru blestemat este păcatul, care L-a lovit pe Domnul nostru pe cruce! Te amuzi tu de aceasta? Îți faci o seară frumoasă, poposind lângă o imitație a suferințelor Domnului nostru? Savurezi păcatul ca pe o bucățică de zahăr care se topește pe limbă, iar apoi duminică dimineața mergi în casa lui Dumnezeu ca să-L adori pe Dumnezeu? Vizitezi slujba divină cu păcatul în piept? Tu iubești păcatul și îl cocoleșești! Dacă aș avea un frate, care a fost omorât, aș putea să mă bucur de cuțitul care este încă pătat cu sângele lui? M-aș putea împrieteni cu ucigașul lui, mi-aș putea permite intimități zilnice cu asasinul care a înfipt pumnalul în inima fratelui meu? Atunci mă voi face complice asasinatului! Păcatul L-a omorât pe Hristos; vrei tu să fii prietenul păcatului? Păcatul a străpuns inima lui Dumnezeu devenit om; poți tu să-l iubești? O, de s-ar deschide o prăpastie așa de adâncă ca și suferința lui Hristos pe cruce, ca să pot arunca în adâncime pumnalul păcatului, de unde să nu-l mai poată lua nimeni! La o parte, păcatule! Tu ai fost alungat din inima în care domnește Hristos! La o parte, căci tu ai adus pe Domnul meu pe cruce! Tu ai făcut ca El să strige: »Pentru ce M-ai părăsit?« Iubite cititor, dacă ai cunoaște dragostea lui Hristos, ai jura că nu vei mai deschide păcatului casa și inima ta. Fă-o! Atunci voi fi mulțumit. Domnul să te binecuvinteze! Hristos, Cel care a suferit pentru tine, să te binecuvinteze! Din întunericul Lui să-ți strălucească lumina! Amin.